

N:o 10.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 8 mars 1902.

Andra Kammaren den 11 — —

Riksdagens skrifvelse till Konungen, i anledning af väckt motion om ändrad lydelse af 11 kap. 15 § och 18 kap. 15 § strafflagen.

(Lagutskottets utlåtande n:o 9.)

Till Konungen.

Vid innevarande riksdag har enskild motionär väckt förslag om ändring af 11 kap. 15 § och 18 kap. 15 § strafflagen i syfte att erhålla sins emellan öfverensstämmande, förtydligade och äfven vidgade bestämmelser om de platser, hvarå sådant förfarande eller beteende, som i dessa lagrum omförmäles, må anses straffbart. I sammanhang härmed har samme motionär jemväl hemställt om sådan ändrad lydelse af sistnämnda paragraf, att högre bötesstraff än det nu stadgade må kunna ådömas för fylleriförseelse.

Vidkommande förstberörda förslag har Riksdagen funnit goda skäl föreligga att taga under öfvervägande behofvet af en omarbetning utaf ifrågakvarade bestämmelser. Oförnekligt synes nemligen vara, att desamma icke fylla ändamålet att bereda skydd mot störande uppträden å sådana för allmänheten upplätta eller eljest mer besökta platser, der dylika uppträden kunna anses vara särskildt förargelseväckande. Beträffande ett flertal ställen och lokaler, hvilka antingen icke alls eller endast med tvekan kunna inordnas under nu gällande föreskrifter, torde kunna på

stås, att derstädes bedrifvet ofog af den art, hvarom fråga är, gör fullt ut lika stort intrång på allmänhetens berättigade fridskraf, som om liknande ofog förekommer å platser, der straff för detsamma nu är uttryckligen stadgadt. Exempelvis å bantåg synes dessutom skydd för allmänheten vara särskildt påkalladt med hänsyn till svårigheten eller omöjligheten för dem, som der utsättas för ett fridsstörande beteende, att undandra sig obehagen af detsamma. Ej heller lærer numera någon anledning förefinnas att olika bestämma gränserna för tillämpningen af ofvannämnda båda lagrum, hvilkas syfte och uppgift torde enligt nuvarande rättsuppfattning med hvarandra ganska nära sammanfalla.

Beträffande förslaget om utsträckning af högsta gränsen för det ansvar, som kan ådömas för fylleriförseelse, torde i allmänhet en sådan lagändring visserligen icke vara af något större behof påkallad. Lagtillämpningen har nemligen visat, att redan det straffmaximum, som för närvarande finnes stadgadt, endast jemförelsevis sällan ansetts böra ådömas och att det vanliga straffet för ifrågavarande förseelse hållits vid eller nära strafflatitudens minimigräns. Emellertid förekomma dock stundom fall, då vid gång efter annan upprepade fylleriförseelser det nu bestämda högsta straffmåttet icke gifver domaren tillfälle att nog kraftigt inskrida och då det alltså vore önskvärdt, att böter till högre belopp kunde ådömas. En sådan utvidgning af strafflatituden synes dessutom ega fog för sig jemväl från den synpunkten, att på grund af penningvärdets fall de fastslagna bötesbeloppen, hvilka qvarstått oförändrade, sedan strafflagen år 1864 tillkom, icke torde kunna antagas numera vara af samma verkan som vid den tiden.

På grund af hvad sålunda anförts, får Riksdagen anhålla, att Eders Kongl. Maj:t täcktes låta utarbета och för Riksdagen framlägga förslag dels till ändring af 11 kap. 15 § och 18 kap. 15 § strafflagen, i syfte att erhålla sins emellan öfverensstämmande, förtydligade och, i den mån sådant kan befinnas behöfligt och lämpligt, vidgade bestämmelser om de platser, hvarå, och de förhållanden, hvarunder sådant förfarande eller beteende, som i dessa lagrum omförmäles, må anses straffbart, dels till sådan ändrad lydelse af sistnämnda paragraf, att högre bötesstraff än det nu stadgade må kunna för fylleriförseelse ådömas.

Stockholm den 11 mars 1902.

Med undersåtlig vördnad.